

תת"ע 12194/07/19 - מדינת ישראל נגד מאיר אסולין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 12194-07-19 מדינת ישראל נ' מאיר אסולין
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

מאיר אסולין
ע"י ב"כ עו"ד גיל קונפינו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 18.3.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו וטען: "הנאשם כופר. אנחנו טוענים שלא היה שימוש בטלפון נייד בעת נסיעה כפי שמצוין אפילו בעובדות הדו"ח. נבקש לחקור את השוטר".

ביום 9.12.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב, אמיר יפרח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ומזכר משלים, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגש מסמך משטרתי שכותרתו "חובת השוטר באכיפת עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה", שסומן נ/1 ותמונות של פנים הרכב, שסומנו נ/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 18.3.19, בסמוך לשעה 14:04, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 4, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 41, נצפה על ידי עד התביעה, אשר נהג באופנוע משטרתי בנתיב הימני, כאשר הוא אוחז טלפון נייד מלבני, בצבע שחור, המחובר לכבל בהיר, בידו הימנית וכן, הבחין העד בטלפון נוסף, עם מסגרת בהירה וכיסוי בהיר, שהיה מונח במתקן שהוצמד למרכז לוח המכוונים (דשבורד - ש.ק.), בגובה מרכז גלגל ההגה. העד ציין כי ראשו של הנאשם היה מופנה, לסירוגין, מטה לעבר הטלפון שאחז ולעבר הכביש.

העד הוסיף כי הבחין בעבירה דרך חלון נוסע קדמי, אף כי החלון היה כהה.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב בשול הדרך, תוך שמירה על קשר עין רצוף עמו, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אתה תרשום כל מה שאני אומר. 1. אני לא מכחיש. קיבלתי שיחה ורצית 2. תוותר על זה, תרשום על עבירה אחרת, למה הרעות הזאת. 3. הוא היה מונח ביד. גם אני מתנדב בתנועה. עכשיו אני מבין. אתה משמר אזרחי אני אפיל אותך בבית המשפט". העד הוסיף כי הנאשם הפריע לו לרשום את הדו"ח וסירב להיכנס חזרה לרכב או לעמוד בצמוד למעקה הבטיחות וכן, סירב לחתום על הדו"ח.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, תוך שהוא מקריא מ-1/ת, כי הבחין בנאשם אוחז טלפון נייד בידו.

העד נשאל, אך לא ידע לומר באיזו מהירות נסע ואישר כי לא כתב אם הכביש היה פתוח או עמוס.

העד נשאל לגבי נ/1 והשיב כי עבר שני קורסים, במסגרתם הונחה לגבי טיפול בעבירה שבנדון ולטעמו, לא היה צורך לצוין את מספר הטלפון של הנאשם, שכן, לא הבחין בו מנהל שיחה, תיאר את המכשירים, כנדרש.

העד נחקר לגבי המשקף של הקסדה שלו והשיב כי המשקף שקוף ונקי ושב ואישר, כי יכול היה להבחין בכל מה שתיאר ב-1/ת, גם דרך החלון הכהה בצד הנוסע.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפונים הניידים שהיו ברשותו היו מחוברים למגנטים, והוא לא אחז ולא השתמש בהם. עוד טען הנאשם, כי ברכבו מערכת של דיבורית, המופעלת בלחיצה על כפתור בגלגל ההגה.

לדבריו, העד הרכיב משקפיים כהים מאוד, לא רשם את תגובתו המלאה והוציא דברים שאמר, למשל, היותו מתנדב במשטרה, או בקשתו לרשום דו"ח על עבירה אחרת, מהקשרם.

ב-2/ת, ניתן לראות טלפון חכם המחובר למגנט בצד מערכת המיזוג וכבל הטענה לבן מחובר אליו וטלפון חכם נוסף, מחובר למגנט לצד ידית ההילוכים וגם אליו, מחובר כבל הטענה לבן. כמו כן, ניתן לראות בתמונות נוספות, כפתורים שונים על גלגל ההגה.

בחקירתו הנגדית, הכחיש הנאשם כי אמר לעד שקיבל שיחה, אך אישר כי אמרו לו "אם אתה כל כך רוצה, תעשה על משהו אחר" - עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 8-9.

כמו כן, אישר הנאשם כי אמר לעד שגם הוא מתנדב במשטרה, אך הכחיש כי העד הציע לו לרשום את טענותיו על גבי מזכר.

הנאשם נשאל ואישר, כי ב-2/ת, ניתן לראות טלפון מחובר לכבל הטענה בהיר וכי הכבל בתמונה לבן אך טען כי הטלפון הנייד שלו בצבע חום ולא שחור.

ב-1/ת, הונחו שוטרים האוכפים עבירות של אחיזה/שימוש בטלפון נייד, כי יש להסביר לנהג את האישום, לבקשת את תגובתו ולרשום אותה במלואה בדו"ח. בנוסף, נדרש השוטר לתאר תיאור קצר של הטלפון - צבע וגודל ולהציע לנהג

למסור את מספר הטלפון, על מנת לציין בדו"ח.

בסעיף 3 ל-נ/1, נקבע בזו הלשון: "ברור כי אין ברישום או אי רישום מספר הטלפון הנייד כדי ללמוד על אמינותו ו/או מקצועיותו של השוטר, כפי שקבעו כל הערכאות השיפוטיות".

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע בנתיב הימני, במקביל לרכב הנאשם שנסע בנתיב השני מימין, כשהוא רוכב על אופנוע משטרה, ראה בבירור את תא הנהג, כעולה מהתיאור המפורט של מכשירי הטלפון הניידים ומיקומם ברכב וכן, עמד על כך שהבחין בעבירה. העד התייחס לצורתו של הטלפון הנייד שאחז הנאשם בידו הימנית, צבעו, לכבל ההטענה אליו היה מחובר ולמיקום הטלפון הנוסף. העד שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית. אמינה עלי גרסתו, לפיה, תיעד במדויק את דבריו של הנאשם ואני דוחה את טענת הנאשם, לפיה בין כל הפרטים אותם אישר שאמר ונרשמו - היותו מתנדב במשטרה, בקשתו לרשום דו"ח בגין עבירה אחרת, דווקא את "ראשית ההודיה" בדמות האמירה "**אני לא מכחיש קיבלתי שיחה..**", המציא העד מדמיונו. כמו כן, ב-נ/1, ניתן לראות את הטלפונים הניידים, כפי שתיאר העד.
3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין, כעולה מסעיף 2 לעיל ואני בוחרת לאמץ את גרסת העד, לפיה הנאשם שינה את גרסאותיו לגבי ביצוע העבירה, כפי שתיעד העד ב-ת/1 ו-ת/2. עוד אציין, כי מי שחש כי לא עבר כל עבירה, סביר כי לא יציע או יבקש כי ירשמו לו דו"ח על עבירה אחרת, אלא יעמוד על גרסתו ואילו הנאשם לא עשה כן, דבר המעלה ספק לגבי אמינות אותה גרסה.
4. הסנגור טען כי העד לא ציין את מספר הטלפון הנייד של הנאשם, על אף הדרישה לכך ב-נ/1 ולעניין זה, השיב העד כי הבחין בנאשם רק אחוז את המכשיר בידו ולכן, לא סבר כי מספר הטלפון נדרש. דעתי כדעת העד ואיני רואה כל חשיבות ברישום מספר הטלפון בנסיבות אלה. עוד אציין, כי מדובר במסמך המוגדר כ"הנחיה פנימית" ובוודאי שאין לו משקל מכריע לגבי אכיפת העבירה. העד נשאל לגבי הדרישה לתאר את המכשיר והקריא מתוך הדו"ח, את תיאורם המפורט של שני המכשירים.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ב טבת תש"פ, 09 ינואר 2020, במעמד הצדדים